

РЕШЕНИЕ

№ 900

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11010** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба от К. Н. Т. от [населено място], чрез адвокат В., срещу заповед № 513з-10051/13.10.2023 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 и чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР във връзка с чл.204, т. 3 и чл. 194, ал. 2, т. 4 от същия закон на жалбоподателя - разузнавач III степен в 01 група „Измами и контингент“ на 08 Сектор „Детска престъпност и криминален контингент“ при СДВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

С жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. Конкретно се твърди, че: в заповедта не се съдържат ясно посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ, включително не е ясно какво е следвало да бъде дължимото поведение от страна на жалбоподателя; органът не е изпълнил

задължението си по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР да отчете тежестта на нарушението и да конкретизира формата на вината; заповедта противоречи на целта на закона, тъй като не е съобразен принципът за съразмерност. Моли се същата да бъде отменена.

В проведеното съдебното заседание по делото оспорващия не се явява. С писмена молба по хода на делото и приложена писмена защита упълномощеният адвокат поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира заплатените разноски в производството, съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л. 123).

Ответникът, директора на СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на заповедта и моли съда да отхвърли обжалването. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, с оглед пасивното процесуално поведение на адвоката на жалбоподателя.

Административен съд София - град, след като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установено следното:

Безспорно е, че към 11.05.2023 г. инспектор К. Н. Т. е полицейски служител, назначен на длъжност „разузнавач“ III степен в 01 група „Измами и контингент“ на 08 сектор, „Детска престъпност и криминален контингент“ към отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ при СДВР. Като доказателство в тази връзка е представена кадрова справка (л. 59 и сл.), изготвена по материали, съдържащи се в личното кадрово досие на служителя в отдел „Човешки ресурси“ - СДВР.

По делото се установява, че К. Т. се е запознал с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР - видно от представеното копие на протокол рег. № 3383р-19440 от 02.09.2016 г. по описа на 08 РУ - СДВР, както и протокол № 513р-60989 от 29.07.2019 г. по описа на СДВР за запознаване с нормативните актове регламентиращи служебната дейност.

Във връзка с получено писмо рег. № 251р-21449/16.05.2023 г., по описа на ОДМВР – Б., ведно с докладна записка рег. № 269р-5601/16.05.2023 г., по описа на РУ - С., директорът на СДВР е уведомен за извършено нарушение на етичните норми в МВР

от страна на инспектор К. Т. във връзка с извършена спрямо него на 11.05.2023 г. проверка по Закона за движение по пътищата, в хода на която са констатирани нарушения, както и за проявено неетично поведение. Конкретно, въз основа постъпилите документи е установено, че на 11.05.2023 г., около 20:10 ч., служители на РУ – С., младши автоконтрольор К. и старши полицаи Г., са спрели за проверка л.а. марка „Ф.“, модел „П.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Причината за проверката била, че същият се е движил с включени габаритни светлини, а не с къси или дневни такива. Водачът на автомобила е спрял на самото платно за движение, а не на посоченото от полицейските служители място. След правилното позициониране на автомобила младши автоконтрольор К., е поискал от водача да предостави СУМПС, но вместо това водачът му показал полицейска карта. В хода на проверката се е установило, че водачът на лекия автомобил е бил без предпазен колан, при наличието на такъв. Констатирани били и други нарушения на ЗДвП: на предното стъкло е липсвал залепен стикер за „Гражданка отговорност“, а стикерът за „Годишен технически преглед“ не е бил валиден. При повторно поискване на документите за проверка (СУМПС, СРМПС и КТ), водачът на лекия автомобил отново е предоставил служебна карта. Водачът е излязъл от автомобила си, без разрешението на проверяващите го служители, като им е поискал обяснение, защо го спират. След поредното настояване от полицейските служители, водачът на лекия автомобил е предоставил СУМПС, от което се е установило, че валидността на СУМПС е изтекла на 17.07.2022 г. В тази връзка на Г. е съставен АУАН сер. „GA“ б-л № 797272/11.05.2023 г., по чл. 70, ал. 3, чл.100. ал. 3, чл. 137А, ал. 1 и чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП. Последният АУАН подписал без възражение, но със закана към младши автоконтрольор К. - „какво искаш, като се върна в С. да впрегна всичките си контакти и да ти докарам добринки“.

Със Заповед № 513з-5850/22.06.2023г. директорът на СДВР е разпоредил да се извърши проверка за изясняване на постъпилите данни за извършено нарушение на етичните правила за поведение от държавния служител в СДВР - К. Н. Т., като определил и състава на комисията, която да извърши проверката, както и срок от два месеца за извършването ѝ. Заповедта е връчена на държавния служител на 29.06.2023 г., като в същата е указана възможността му да представя доказателства и да прави възражения. На посочената дата, по повод образуваната дисциплинарна проверка на

инспектор Т. е връчена и Покана за даване на писмени обяснения, като в същата са зададени конкретни въпроси, на които същият да отговори в тридневен срок. На 03.07.2023 г., в отговор е депозирано писмено сведение с рег. № 513р67401/03.07.2023 г. (л. 53), в което от страна на държавният служител са дадени отговори на поставените въпроси в поканата. Същият отрича да е нарушил етичните правила за поведение на МВР на посочената дата. Според държавния служител, по време на проверката по ЗДвП, полицейският служител К. се е държал непрофесионално, провокиращо и с действията си дори на моменти предизвиквал страх в него, защото инспектор Т. не знаел неуравновесеното положение на същия до какво би довело. Същият определя ситуацията като изключително неловка и непрофесионална. В снетото сведение допълва, че на 15.06.2023г., в КАТ „Дървеница“ - С., лично е заплатил наложената му с НП № 23-0269-000105 от 25.05.2023 г. от РУ - С. към ОДМВР Б., глоба в размер на 112 лв., за което е приложил и копие към снетото сведение.

От страна на дисциплинарно разследващият орган (Д.) е проведено обстойно разследване, в хода на което са събрани и приобщени относими към случая доказателства. Резултатите от извършената проверка са обобщени в справка рег. № 513р-81573/16.18.2023 г. (л. 33 – 49). В изготвената справка последователно и подробно са обсъдени и анализирани събраните в хода на ДП материали, включително снетите сведения от служители на МВР, получените експертни справки на изпратените запитвания, както и постъпилото копие на АНП по АУАН серия ГА № 797272 от 11.05.2023 г.

От дисциплинарно разследващият орган е прието за безспорно установено, че: инспектор К. Н. Т. е допуснал нарушение на служебната дисциплина на 11.05.2023 г., около 20:10 ч., в хода на проверка по ЗДвП извършвана от полицейски служителите на РУ – С.. Причината за проверката била че същият като водач на лек автомобил се е движел с включени габаритни светлини, а не с къси или дневни такива. В хода на проверката били констатирани и други нарушения на ЗДвП, а именно: водачът на лекия автомобил е бил без предпазен колан, при наличието на такъв; на предното стъкло е липсвал залепен стикер за „Гражданка отговорност“, а стикерът за „Годишен технически преглед“ е бил изтекъл; валидността на СУМПС на К. Т. е изтекла на

17.07.2022 г. В справката е направен извод, че с посочените действия държавният служител виновно е нарушил чл. 70, ал.3, чл. 100, ал.3, чл. 137А, ал.1 и чл. 150А, ал.1 от ЗДвП, за което, съответно на основание чл. 185, чл. 179, ал.5, чл. 183, ал.4, т.7, пр.1 и чл. 185 от ЗДвП са му наложени четири административни наказания „глоба“.

С обобщената справка от Д. е предложено за констатираното нарушение на т. 15 „Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“ и т. 28, б. „а“ „Държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата в Република България“ от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (Обн. ДВ. бр.67 от 12 Август 2014 г.), съставляващо нарушение на служебната дисциплина, съгласно чл. 194, ал.2, т. 4 от ЗМВР („дисциплинарни нарушения са: неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“), на инспектор Т. на основание чл. 200, ал.1, т.12 от ЗМВР да му бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“, в минимален срок от шест месеца, с оглед, че държавният служител е награждаван един път и няма наложени дисциплинарни наказания.

Справката е връчена на оспорващия на дата 21.08.2023 г., в 10:35 часа, след като преди това в 10:10 часа му е била отправена покана рег. № 513р-82775/21.08.2023 г. да се запознае, както със изготвената справка, така и с материалите по дисциплинарното производство и да даде допълнителни писмени обяснения по отправеното му обвинение в извършване на дисциплинарно нарушение, в срок до 24 часа след запознаване. Такива от страна на оспорващия са депозирани на 28.09.2023 г., в които оспорващият заявява, че се придържа към вече дадените обяснения, като в допълнение заявява, че по случая му е издадено наказателно постановление, което не е оспорвал, а незабавно е платил наложените му глоби.

Въз основа на гореизложеното и на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 и чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР и чл. 204, т.3 и чл.194, ал.2, т.4 от ЗМВР на 13.10.2023 г. от директора на СДВР е издадена оспорваната в настоящото производство заповед № 513з-10051/13.10.2023 г., с която на К. Т. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, за това, че: на 11.05.2023 г. (по време на платен годишен отпуск, в размер на 15 работни дни - от 24.04.2023 г. до 16.05.2023 г.,

съгласно заповед № 513р-42459/21.04.2023 г.) в качеството си на водач на лек автомобил с посочена марка, модел и рег. номер, държавният служител е нарушил разпоредбите на ЗДвП, за което е образувано административно наказателно производство приключило с издаването на НП, което е влязло в сила. В тази връзка е посочено, че Т. е надлежно запознат с етични кодекс за поведение на държавните служители на МВР и въпреки това, поради допуснатото небрежно поведение е нарушил т. 15 и т. 28 б. „а“. В мотивите на заповедта е посочено още, че извършеното не следва да се омаловажава, тъй като държавният служител: е управлявал лек автомобил без задължително включени светлини за движение през деня или с къси светлини; не е залепил на долния ляв ъгъл на предното стъкло валиден стикер на знак за сключена задължителна застраховка „ГО“; не е използвал обезопасителен колан, с който е оборудван лекият автомобил; управлявал е лекият автомобил със СУМПС с изтекъл срок на валидност на 17.07.2022 г.

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 18.10.2023 година в 15,15 часа. По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства, както и такива, че лицето издало процесната заповед заема длъжността директор на СДВР (л. 126).

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От приложеното по делото удостоверение се установява, че главен комисар Л. Т. Н. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността Директор на СДВР, а и спор относно този факт между страните няма.

Заповедта е издадена в предвидената от чл. 59 от АПК и чл. 210 от ЗМВР писмена форма. Същата съдържа реквизитите по чл. 210, ал.1 от ЗМВР, съгласно който дисциплинарното наказание (независимо от вида му) се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: имената на извършителя, мястото и времето, при които е извършено деянието, обстоятелствата по нарушението, нарушените

нормативни правила, вида на наказанието, срока и реда за оспорване. Налице е описание на конкретните доказателства и установените от тях факти по случая, същите са подробно изложени и анализирани, включително и дадените от служителя обяснения. В оспорената заповед е цитирана изготвената обобщена справка № 513р-81573/16.08.2023г., като е направено изрично позоваване на нея и на материалите към нея при формиране на извод за осъществено от жалбоподателя нарушение на служебната дисциплина. Съдебната практика по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, е постоянна и произтича от Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Прието е в Тълкувателното решение на ВС, че практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт не противоречи на закона. В заповедта е посочено, както правното основание за налагане на дисциплинарното наказание, така и на нарушената разпоредба.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да са основание за отмяната ѝ.

По силата на чл. 205, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. В конкретния случай, на 22.06.2023 г. от дисциплинарно наказващия орган е разпоредена проверка по чл. 205, ал.2 ЗМВР. Същата е приключила с изготвяне на обобщена справка на 16.08.2023 г., с която държавният служител е запознат срещу подпис и дата. Изпълнени са изискванията на чл. 205, ал.3 и чл. 206, ал.1 от ЗМВР като жалбоподателят е имал достатъчно възможност да защити правата и интересите си. Жалбоподателят е запознат със започналото производство, в рамките на което е дал писмени сведения на 03.07.2023 г. (л. 53). Държавният служител се е запознал и с изготвената обобщена справка и материалите по водената проверка на 21.08.2023г., като на същата дата му е връчена покана да даде писмени обяснения или възражения (л. 50). Същият се е възползвал от предоставената му възможност с депозиране на писмени обяснения на 28.09.2023 г., в които заявява, че се придържа към вече дадените обяснения, като в допълнение заявява, че по случая му е издадено наказателно постановление, което не е оспорил, а незабавно е платил наложените му „глоби“ (л. 19). Дисциплинарно наказващият орган е приел и подробно е обсъдил

писмените обяснения преди да наложи наказанието.

Спазен е двумесечният срок по чл.195, ал.1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание от датата на откриване на нарушението. Съгласно чл.196, ал.1 ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал.2 на чл.196 от ЗМВР е предвидено, че установяването на дисциплинарното нарушение се осъществява в момента, в който материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган - директора на СДВР. В този смисъл са и мотивите на Тълкувателно решение № 2/04.07.2002 г. по ТД № ТР – 3/2001 г. на ВАС, което не е загубило значението си. В случая съдът приема, че материалите от дисциплинарното производство са постъпили при компетентния дисциплинарно наказващ орган на 04.09.2023г., видно от положения подпис на „Директор на СДВР“ с резолюция "Съгласен!", като оспорената заповед е издадена на 13.10.2023 г. и е в срок. Спазен е и срокът по чл.195, ал.1 ЗМВР за налагане на наказанието в едногодишен срок от извършване на нарушението.

В допълнение следва да се посочи, че събраните доказателства в дисциплинарното производство са валидни и допустими. В конкретния случай всички доказателства, между които са писмените обяснения на жалбоподателя, писмени сведения на служители на МВР, както и копие на образуваната административнонаказателна преписка са събрани по законов ред. Приложение намира нормата на чл. 171, ал. 1 от АПК, съгласно която доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, имат сила и пред съда. Това означава, че съдът може и е длъжен въз основа на събраните и приобщени доказателства да прави изводи за фактите по спора.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна. С оглед установените релевантни за спора факти, съдът намира, че наличието на основание за налагане на дисциплинарно наказание е доказано по несъмнен начин от административния орган.

Съгласно чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР дисциплинарно нарушение е неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в

МВР. Според чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР дисциплинарно наказание "порицание" се налага за нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Етичните правила са приложими спрямо държавните служители за техните действия и поведение в работно и извънработно време съобразно тяхната подготовка и нормативно определените им правомощия и се отнасят до отношенията между държавните служители от МВР и гражданите, другите държавни органи и организации, останалите служители в МВР. Съгласно т. 15 от ЕК държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, а според т. 28, б. „а“ от ЕК държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата в Република България. Такива правила са предвидените в чл. 70, ал. 3, чл. 100, ал. 3, чл. 137А, ал. 1 и чл. 150А. ал. 1 от ЗДвП, според които водачът е длъжен съответно: да се движи с МПС през деня със задължително включени светлини за движение през деня или с къси светлини; да е залепил валиден стикер в долния ляв ъгъл на предното стъкло на знак за сключена задължителна застраховка „ГО“; да използва обезопасителен колан, когато е в движение; да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност.

От всички събрани по делото доказателства, в тяхната съвкупност, вмененото на жалбоподателя дисциплинарно нарушение се установява по несъмнен начин както от обективна, така и от субективна страна. В случая в заповедта е посочено ясно извършеното нарушение – неспазване на етичните правила за поведение, състоящо се в несъобразяване законността на действията, както и неподчиняване на определените правила за движение по пътищата, тъй като на 11.05.2023 г. инспектор Т. е извършил нарушение на чл. 70, ал. 3, чл. 100, ал. 3, чл. 137А, ал. 1 и чл. 150А. ал. 1 от ЗДвП. Противно на твърденията в жалбата, видно от съдържанието на оспорената заповед същата съдържа подробни данни за обстоятелствата, при които е извършено дисциплинарното

нарушение. Ясно са посочени мястото, датата на извършване на нарушението, конкретни фактически действия и бездействие, както и последиците. Нещо повече, самият жалбоподател посочва в писмените обяснения, че за извършените нарушения по ЗДвП му е издадено наказателно постановление, което не е обжалвал, а е платил наложените му глоби. Във връзка с последното, за пълнота следва да бъде отбелязано, че в случая не е налице кумулиране на наказания. За нарушенията по ЗДвП на оспорвания е потърсена административнонаказателна отговорност в качеството му на водач на ППС и участник в пътното движение. Нарушението на т. 15 и на т. 28, б. „а“ от ЕК Т. е извършил в качеството му на служител в МВР, който е длъжен да се подчинява на правилата за движение по пътищата. То е израз на завишените изисквания спрямо служителите на МВР, които следва да бъдат пример за останалите водачи на ППС в спазването на правилата за движение по пътищата. На следващо място, административнонаказателната и дисциплинарната отговорност се реализират на различни основания, независими са едно от друго, поради което наказанието за едната не засяга наказанието по другата.

Неоснователно в жалбата се твърди, че е допуснато нарушение на чл. 206, ал.2 от ЗМВР. В съдържанието на заповедта органът е спазил правилото на визираната разпоредба като е посочил, че се е запознал с всички материали по случая и изготвената справка от назначената със заповед комисия, оценил е всички изложени доказателства, включително приетите писмените обяснения на служителя. Ответникът е съобразил приложимите материални норми; извършил е анализ на тежестта на нарушението и настъпилите от него последици; обстоятелствата, при които са извършени нарушенията и по какъв начин – чрез извършване на нарушения по ЗДвП; съобразил е формата на вината и е взел предвид цялостното поведение на държавния служител по време на службата, обективизирано в кадрова справка, поради което със оспорената заповед е наложил дисциплинарно наказание в минимален размер. По отношение на размера съдът намира същото за справедливо и адекватно на извършеното нарушение.

Оспорената заповед отговаря на целта на закона, а именно налагане на наказание съответно на дисциплинарното нарушение, с цел да се превъзпита и предупреди нарушителя, че при повторно нарушение ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

По тези съображения съдът намира, че оспорената заповед представлява законосъобразен административен акт по отношение, на който не е налице някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Следователно жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя не се следват разноски. Такива са дължими на ответната страна. При определяне размера на възнаграждението, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 ГПК /Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в минимален размер на 100 (сто) лева.

На основание чл. 211, изр. последно ЗМВР решението на административния съд по спорове за налагане на дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5 ЗМВР не подлежи на касационно оспорване.

С оглед горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, във вр. с чл. 211 от ЗМВР, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на К. Н. Т. против Заповед № 513з-10051 от 13.10.2023 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 (шест) месеца.

ОСЪЖДА К. Н. Т. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: